



Zimske pesmi.

1.

Oj, jesenske rože,
kdaj ste ovenele?
In vesele ptice,
kdaj ste odletele?

Nam pa zdaj cvetejo
v oknih rože snežne,
nam pa zdaj pojejo
pesmi burje bežne.

Oj, umrle rože,
kdaj se spet zbudite?
In odbegle ptice,
kdaj spet zažgolite?

2.

Na hribe pa je sedla zima
in v dol sneženo cvetje trosi;
ob potu trudna breza kima
in petja in zelenja prosi.

Osamljen ptiček v njej se skriva —
nad njim kristalna halja kroži;
a drobni pevcec jadno sniva
in Bogu siromaček toži:

„Kdaj zopet v pomlad žurgolel bom
s tovariši v veselem lazju?
Kdaj zopet k solncu poletel bom? —
Kako, kako naj pel bi v mrazu!“

Otožno breza veje klone,
love snežinke se v ogradi —
a ptič v spomine rožne vtone
in sladko sanja o pomladi . . .

3.

Čez plan vali se hladen dih,
souvažnomrk, mrtvaškotih,
in solnce za oblaki spi,
in polje spi, spe travniki.

A na obronku stari hrast
ne spi: stoji tam kot pošast
z ogromno brado, sivolas,
pol dremlje, pol momlja: Hov, mraz!

Čuj, tu prikrade kot nalašč,
v šumeč, leden odeta plašč,
razposajena burja se
in mu lasé razmrši vse.

Z rokami suhimi srdit
zakrili hrast in jezovit
za smelo burjo vrže v dol
šop gnilih vej in trhel kol.

Miroslav Kunčič.

